

STEVE BERRY

NÁVRAT
MEDICEJŮ

Kniha
Zlín

Návrat Medicejů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Steve Berry
Návrat Medicejů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Kniha
Dlůh
Vatikán
Spiknutí
Vrah
Kardinál
Zlín**

STEVE BERRY

NÁVRAT
MEDICEJŮ

Kniha
Zlín

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkuji Benu Sevierovi, senior viceprezidentovi a nakladateli Grand Central Publishing. Bylo mi též velkým potěšením spolupracovat s mojí redaktorkou Lysse Keuschovou. Díky dále patří Tiffany Porcelliové za její marketingové dovednosti, Staci Burtové, která se starala o propagaci, a všem z oddělení prodeje a výroby, kteří měli na starosti to, aby kniha vyšla a byla široce dostupná.

Hluboce se klaním Simonu Lipskarovi, mému agentovi a příteli, který se zasloužil o hladký průběh celého procesu.

A několik zvláštních poděkování: Katie a Brentu Gledhillovým, kteří mi představili Toskánsko, přivedli mě na palio a byli mi oporou při sběru informací (zvláště Katie, která provedla několik cenných průzkumných akcí); Camille Bainesové, báječné průvodkyni po Florencii a odbornici na Medicejské, také Danielu Calabrittovi, který nás zavezl, kam bylo potřeba; Caroline a Amy Zongorovým, místním odborníci na koně, a Gayle Rowlandové, která mi prostě jen naslouchala.

Jako vždy děkuji také své manželce Elizabeth, která je pro mě stále tou nejdůležitější osobou na světě.

Tato kniha má neobvyklé věnování, které vyžaduje krátké vysvětlení. Žijeme ve čtvrti, kde se vánoční výzdoba stala ztraceně náročnou zábavou. Některá obydlí zde bývají vyzdobena opravdu velkolepě. A Vánoce byly vždy i v našem domě velkou událostí, jak uvnitř, tak venku. V minulých letech nám

s Elizabeth trvalo několik dní, než jsme všechno potřebné vybalili, a o pár týdnů později další několik dní, než jsme to zase uklidili.

Ale v posledních čtyřech letech jsme měli pomocníky.

V roce 2021 a 2022 přiletěli vždy třetí víkend v listopadu Jillian a Benjamin Steinovi z Pensylvánie, aby nám pomohli s přípravou (obě jména možná znáte z knihy *Devátý muž*). Poté se vrátili na Nový rok a pomohli nám všechno zase uklidit. V letech 2023 a 2024 se k nám čtyřem přidali Evan a Kristie Wellsovi (jejichž jména ponesou postavy v další připravované knize). Díky nám šesti to, co nazývám Elizabethiným vánočním světem, ožívá a pak zase mizí.

Tato kniha je tedy věnována kestoneským vánočním elfům. Děkuji vám.

Každému jednotlivě a všem dohromady.

*Pro Jillian a Benjiho Steinovy
a Evana a Kristie Wellsovy, skvělé elfy*

In bocca al lupo. Crepi il lupo.
Do vlčí tlamy. Ať vlk zhyne.

staré italské rčení

PROLOG

KATEDRÁLA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

SIENA, ITÁLIE

9. KVĚTNA 1512

Julián Medicejský, vévoda z Nemours, věděl, že je to pro jeho rodinu poslední šance na vykoupení. Mají jen jediný pokus. Víc jim osud nedovolí. Jejich dědictvím bylo riziko vyvážené ziskem, ale v poslední době je potkával jeden neúspěch za druhým. Julián dosáhl třiatřiceti let a byl titulární hlavou starobylého rodu Medicejských, pravnukem Kosmy Medicejského a synem Lorenza I. Nádherného. To znamenalo docela slušný rodokmen. A na třetirozeného syna dobrý výkon. Od roku 1494 však žil stejně jako celá rodina v exilu, navíc byli v důsledku zásadní politické chyby jeho staršího bratra vyhnáni z milované Florencie a zbaveni všech práv a titulů.

„Petr byl hlupák,“ prohlásil papež Julius II. „Arogantní a nedisciplinovaný slaboch. Všichni jsme to věděli.“

Urážka? To rozhodně. Ale lež nikoliv.

Medicejové vládli Florencii od začátku patnáctého století. Petr převzal rodinné žezlo v roce 1492, kdy zemřel jeho otec Lorenzo I. Nádherný. Dva roky nato překročil francouzský král Karel VIII. se svou armádou Alpy s úmyslem zmocnit se Neapolského království. Aby se tam dostal, musel však táhnout přes Toskánsko. V Petrovi proto hledal spojence, který by jeho

záměr podpořil a vojsko nechal projít. Petr, odjakživa namyšlený hlupák, přesně jak prohlašoval papež, mu sice vzkázal, že Florencie zachová během konfliktu neutralitu, ale na odpověď nechal francouzského krále čekat pět dní.

To Karla VIII. rozzuřilo.

A tak vtrhl také do Toskánska.

Petr se pokusil postavit na odpor, ale od florentské šlechty, která neměla chuť válčit, se mu dostalo jen malé podpory. Nakonec se osamocený Petr vydal za Karlem a všechny francouzské požadavky, včetně předání kontroly nad florentskými pevnostmi a městy, přijal. Jeho pokusy o sjednání míru však byly odmítnuty a Medicejové museli zemi opustit. Jejich velký rodinný palác ve Florencii byl vyrabován a zapálen. Petr si pak kvůli všem těm nezdarům vysloužil přídomek.

Nešťastný.

To tedy přinejmenším.

„Můj bratr je už devět let mrtvý,“ odpověděl papeži Julián klidným hlasem. „Utopil se po bitvě u Garigliana.“

„A vy jste tou dobou byl ještě mladík žijící v exilu, prý nadaný, jak mi říkali. Putoval jste od dvora ke dvoru ve snaze nalézt domov.“

„To je pravda. Ale teď už jsem dospělý a nehodlám opakovat bratrovy chyby.“

Papež zvedl prst a ukázal na něj. „Tvoje přání je pouhá žádost o milost.“

Nechal tu urážku bez povšimnutí a omezil se na stručnou odpověď: „Jen se chceme vrátit domů.“

Medicejové byli původně sedláci z oblasti Mugella, ležící severně od Florencie, kde obhospodařovali své vinice a pásli voly. Původ jejich jména je obestřen tajemstvím. Jméno *Medici* pochází od slova *medico*, lékař, přesto se v jejich řadách žádní ranhojiči nevyskytovali. Místo toho se z nich stali bankéři, často až nechutně bohatí, a vypracovali se na roveň ostatních urozených rodů, jako byli Bardiové, Altovitiové, Ridolfiové, Cavalcantiové

NÁVRAT MEDICEJŮ

a Tornabuoniové. Stalo se tak na základě výhodných sňatků, obchodních partnerství nebo pracovních pozic. Byli takříkajíc hnacím motorem, *gran mastero*, neoficiálními vůdčími představiteli Florentské republiky a trvalo to déle než sto let.

Až do Petrovy osudné chyby.

„Pojď blíž, Medicejský,“ řekl Julius a svá slova doprovodil máchnutím paže.

Papež seděl na mramorovém trůnu pod jedinečnou osmibokou katedrální kazatelnou. Tu podpíralo osm žulových a mramorových sloupů, do nichž byly vytesány výjevy zachycující život Krista, spasení a poslední soud. Jak příznačné kulisy pro takovou rozmluvu.

Julián postoupil blíž, ale v přiměřené vzdálenosti se zastavil. Radili mu, aby nechodil moc blízko. Jeho zvědové mu donesli, že papež, nyní již téměř sedmdesátiletý, trpí pakostnicí a syfilidou, což mu působí trvalé bolesti. Hlavu měl ten starý muž vyčerpáním skloněnou, nad velkým a odbojně špičatým nosem se mu klenulo vysoké a široké čelo. Vousy na bradě, jak Juliánovi řekli, symbolizovaly papežův hluboký žal nad nedávnou vojenskou ztrátou města Bologni. Církevní zákon vousy už po staletí zakazoval, ale jak bylo z Juliova života zřejmé, držel se jiných pravidel.

Papež se narodil nedaleko Savony v Janovské republice, do domu rodiny Roverových, urozené, nicméně nikterak vlivné. Vzdělání mu následně poskytl strýc, františkánský mnich. Díky témuž strýci, v té době již papeži Sixtovi IV., se z něj stal ve věku osmadvaceti let kardinál a v žebráčku církevních hodnostářů trvale stoupal, přežil další tři pontifiky, až v roce 1503 na trůn svatého Petra usedl sám.

Voják v sutaně, zvykli si Julia II. nazývat. *Terribilità*, říkali mu prostí Italové. Budil v nich respekt. Byl jednou z nejvýraznějších osobností, která kdy usedla na papežský stolec. Kromě oblečení a jména na něm nebylo nic, co by dávalo tušit, že je kněz. Nikdy se nezdržoval diplomacií, vždy jednal jako bojovník.

Vyjadřoval se úsporně, téměř urážlivě, a patřil k lidem, kteří nikdy neodpočívají. Každou chvilku, každou myšlenkou spěl jen k cíli sloužícímu účelu. Pil, klel, byl umíněný, nezdvořilý i vznětlivý a neuměl se ovládat. Přesto se nikdy nesnižoval k podlosti nebo pomstychtivosti a pohrdal udavači. Ve všem viděl a hledal vznešenost. Jeho chyby pramenily z jeho neúprosné upřímnosti a nevladatelného temperamentu, vůči nimž se teď Julián musel mít na pozoru.

„Medicejský,“ oslovil ho Julius II., „lidé nám lichotí. Říkají různé věci, které chceme slyšet, ale my je umíme prohlédnout. Nemůžeme vstát a neudržíme se na nohou déle než chvíli. Chůze se nám stala utrpením. Z jídla se nám dělá špatně. Dnešní cesta sem nás stála veškerou energii, kterou ještě máme, a našich sil každým dnem ubývá. Bolest je naším trvalým průvodcem. Už nebudeme žít moc dlouho.“

Nehodlal mu skočit na lep. Věděl, že Julius byl už jednou na pokraji smrti, před několika měsíci ulehl a zdálo se, že zemře. Kardinálové začali otevřeně mluvit o tom, kdo jej nahradí. Ale starý papež měl tuhý kořínek a zase se uzdravil. Mnohé z oněch kardinálů pak odvolal nebo se jich zbavil jinak. Došli tak trpkého poznání, že muž jako Julius se své moci a vlivu nevzdává ani na prahu smrti. Bude lepší počkat, dokud jeho tělo opravdu nevychladne a nezmizí pod zem. Ale pro Juliánovy plány s Mediceji a jejich rodem bylo nutné, aby byl papež naživu, silný a obávaný.

„Přijel jsi sem z Urbina, nebo Benátek?“ zeptal se papež.

„Z Benátek, Svatosti.“

„To ale není tvůj domov.“

„Většina mé rodiny tam však přesídlila. Chtěl jsem se s nimi poradit.“

„Jak se daří hlavě Benátčanů, dóžeti?“

„Má se dobře. Posílá pozdravy.“

Julius se ušklíbl. „O tom pochybuji. Spíš bych řekl, že nám přeje smrt a touží, abychom už zmizeli.“

NÁVRAT MEDICEJŮ

Julián mlčel, protože papežův úsudek byl správný. Papež a Benátčané si nebyli zrovna nakloněni.

„Vždy jsme si kladli otázku,“ pokračoval papež, „co řekneme, až se objevíme před nebeskou branou a staneme tváří v tvář svatému Petrovi.“

Julián si celou tu zvláštní scénu představil.

Papež máchl vráscitou rukou. „Řekli bychom mu, že pro církev a Krista jsme vykonali víc než kterýkoliv jiný papež před námi. Zabrali jsme Bolognu a připojili ji ke Svatému stolci. Postavili jsme armádu a porazili Benátčany. Zkrotili jsme vévodu z Ferrary. Vyprovodili jsme Francouze z Itálie a totéž by se nám podařilo i se Španěly, kdyby nás osud neuvrhl do stavu fyzického úpadku.“

To bezpochyby.

„Chytili jsme za uši všechna evropská knížata. Rozcupovali jsme smlouvy a v poli udrželi velké armády na uzdě. V Římě jsme vystavěli spoustu paláců. A za nic nevděčíme svému urození nebo mládí, protože jsme začali teprve k stáru. Nijak nám nepomohla ani popularita, protože nás všichni nenávidí. Pak bychom Petrovi pověděli, že tohle je skromná pravda a že nás naši přátelé v Římě považují spíš za boha než za člověka.“

„A doufali bychom, že se to Petra nedotkne,“ dodal Medicej.

Julius II. se ušklíbl. „Abychom řekli pravdu, doufali bychom, že dotkne.“

Jeho chvástání odpovídalo tomu, co mladý Medicej o tomhle muži věděl. Byl mocný, bezohledný a násilnický a v posledních devíti letech uvrhl Itálii do zmatků a válek. Ale Julius II. zároveň zavedl v Římě pořádek a povýšil papežský stolec do pozice vůdčí politické i vojenské síly v Itálii. Také neměl předsudky vůči umění, nestránil se přátelství s Buonarrotim, Bramantem a Santim, jakkoliv složité jejich vztahy mohly být. Zavedl i švýcarskou gardu, založil Vatikánská muzea, zadal zakázku na úžasnou výzdobu stropu Sixtinské kaple a zahájil stavbu baziliky, z níž si přál udělat největší svatostánek na světě, zasvěcený svatému Petrovi.

Pozoruhodný výkon.

„Jak víš, máme stejné křestní jméno,“ řekl Julius II. „Narodili jsme se jako Julián della Rovere. I když už dlouho nás tak nikdo neoslovuje. Julián znamená ‚mladistvý‘. Stále o sobě uvažujeme jako o mladém.“

„Zdá se, že smrt vám není nakloněna,“ odvětil Medicej.

Na úzkých rtech se mihl samolibý úsměv. „Bývaly doby, Medicejský, kdy jsme vyjížděli Svaté schody na koni a vedli ho rovnou do naší ložnice. Byli jsme jako skála. Neznali jsme strach, nezakolísali jsme v jediném rozhodnutí. Obtíže nás jen motivovaly k ještě tvrdší práci. Myslím, že o všem vypovídá náš rodový erb, v jehož znaku je nezlomný dub.“

Byli spolu sami ve velké sienské katedrále. Pokud bylo možné věřit zvědům, patřila k Juliovým oblíbeným. Medicejův bratr, kardinál, a jeho bratranec, kněz, měli k papeži blízko. Proto je oba využil jako prostředníky a požádal je, aby mu sjednali tuto audienci. Očekával jednoznačné ne – vždyť rod Medicejů byl už dlouho v nemilosti. Nikdo s nimi nechtěl být viděn ani spojován. Kdokoliv byl přistižen, že s nimi cokoliv osnuje, byl odsouzen k smrti. A jednoho člověka dokonce stali. Proto ho překvapilo, že papež nabídku k rozmluvě přijal. Ale ne v Římě. Místo toho se setkali na neutrální půdě.

V Sieně.

To v mladém Medicejském probudilo zvědavost. Co má ten lišák za lubem?

„Víme o tvójí pozoruhodné povaze,“ řekl papež, „o tvójí velkodušnosti a soucitnosti. Byli jsme zpraveni o tvém odporu k násilí a lásce ke cti. Prý jsi rovný a schopný muž. Ale byl jsi až třetí syn v řadě. Prvorozený však zemřel. Druhorozený je kardinál. Takže na tebe dopadla povinnost stát se hlavou rodu. A to je mimořádná příležitost.“

Souhlasil.

„Víme také o tvých ambicích. Chceš zpátky to, o co Petr Nešťastný přišel.“

NÁVRAT MEDICEJŮ

Doporučovali mu, aby mluvil zpříma. „Také si přeji, aby z Florencie odešli Španělé.“

„Souhlasím. Teď ti povím, co chceme my.“

Julián čekal.

„Peníze.“

To nebyl překvapivý požadavek.

Církev byla už dlouho úplatná, stříbrem i zlatem.

„Ačkoliv my jsme s ohledem na naše zdroje nakládali s majetkem obezřetně,“ pokračoval Julius II. „Když jsme se ujali papežského úřadu, měli jsme kvůli našemu předchůdci obrovské dluhy.“

Tomu bylo možné věřit, jelikož předchozí pontifik, Alexandr VI., byl zvrhlík, který dbal jen o svoje potěšení. Bylo všeobecně známo, že tenhle papež z rodu Borgiaů pokladnu do slova vydrancoval.

„Také jsme financovali mnohé války,“ konstatoval Julius II. „Všechny ale byly nutné, abychom vyhnali nepřátele a vrátili papežskému státu jeho slávu. Bylo na pováženou, že jsme o něj málem přišli.“

Toto drahocenné území, které dlouho patřilo přímo pod správu papežského stolce, se rozkládalo po celém Apeninském poloostrově, od Středozemního k Jaderskému moři a na severu až k Benátkám. Tyto državy byly hmotným projevem světské moci papežů, ale Alexandr VI. dovolil, aby si velkou část území přivlastnili Benátčané. V roce 1508 se Julius II. osobně postavil do čela armády, aby si podmanil Perugii a Bolognu. Následně v roce 1509 porazil Benátky a obnovil papežský stát. To byl taky důvod, proč by dříve nepřál tomuto papeži nic jiného než bolestivou smrt.

„Války však něco stály,“ pokračoval Julius. „Přesto jsme nepřestali podporovat umění, vztyčili jsme grandiózní stavby a byli jsme milosrdní k chudým. Naše dobré skutky ale zanechaly pokladnu v Andělském hradu téměř prázdnou. Stydíme se přiznat, Medicejský, ale dokonce jsme se uchýlili k prodeji

úřadů, beneficií a odpustků, jen abychom získali finanční prostředky. Víme, že je to ostudné, ale bylo to nezbytné. Chceme proto, dřív než zemřeme, pokladnici znovu naplnit.“

„Naše banka už neexistuje,“ podotkl Medicej. „V poskytování půjček nadále nepodnikáme.“

V tomto ohledu vynikaly zejména rody Peruzziů, Scaliů, Frescobaldiů a Salambiniů, ale Banco dei Medici byla svého času nejproslulejší institucí tohoto typu v celé Evropě. Juliánův praděd Kosma byl slovný finančník, jenž využíval své bohatství – rozložené mezi umělecké předměty, pozemky a zlato – k politickému ovládnutí Florencie. Jeho rodoví následovníci však nebyli tak prohnání. Kvůli nadměrnému utrácení a špatnému řízení vliv banky upadal. Jeho otec Lorenzo byl, nehledě na politickou obratnost, příšerný bankéř. Špatné půjčky a příliš mnoho odkladů při jejich splácení dovedly banku k totálnímu úpadku. A po bratrových katastrofálních politických přehmatech a následném vyhnání, které odsunulo rodinu do Benátek, byla část rodového majetku zabavena a rozdělena mezi věřitele. Všechny pobočky banky po celé Evropě byly zrušeny. Obrovský osobní majetek si však Medicejští uchovali.

„Neměj nás za hlupáka,“ opáčil papež. „Je pravda, že jste přišli o hodně, když banka zkrachovala, ale to se dotklo zejména vašich zákazníků, ne však vás. Vaše rodina uprchla i se svým majetkem.“

„Náš domov byl vydrancován a vypálen,“ namítl Julián.

„Avšak většinu uměleckých předmětů a zlata jste si předtím odvezli.“

Papež byl skutečně znamenitě informovaný.

„Víme, že vaše jmění se během posledních osmnácti let nesmírně rozrostlo. Ačkoliv jste se stáhli z očí, zůstali jste nejbohatší rodinou v Evropě.“

Nemělo smysl hrát si na nuzáka. „Kolik žádáte?“

„Deset milionů florénů.“

NÁVRAT MEDICEJŮ

Jeho otec ho naučil základní pravidlo vyjednávání. *Nikdy na sobě nedej znát, co si myslíš.* Takže na nehoráznou sumu nijak nereagoval. Existovala však ještě další dvojice zásad. *Nikdy nechtěj rozetnout, co můžeš rozvázat.* Rada, kterou jim zanechal samotný Kosma. Spolu s další, která zněla: *Z donucení se dobrý obchod neudělá.* Ve tváři se mu nepohnul jediný sval a jeho pohled zůstal pevný a nehybný. Zvažoval, jaké má možnosti.

Pro Florencii bylo uplynulých osmnáct let těžkých. Město téměř zničila korupce, špatné hospodaření a vysoké daně. Všechno vyvrcholilo přede dvěma měsíci, kdy se papežská vojska podporovaná Španěly v Ravenně střetla s Francouzy. Obě strany urputně bojovaly, až Francouzi přišli o svého velitele. Španělé zvítězili a zatlačili protivníka na sever k Alpám. Julius II. vzápětí vyrazil k Florencii s úmyslem zasáhnout do tamních nevalných poměrů. Ale teď vyčkával. Před branami.

„Odpusťte, Svatosti,“ řekl Julián, „ale moje rodina není věřitelem Svatého stolce už dlouhou řádku let. My jsme... vyklidili pozice ve prospěch dalších bank.“

„O tom víme. Ale to bylo rozhodnutí jiného papeže, nikoliv naše. Je pravda, že máme vlastní banku, která financuje církevní záležitosti, a tak to zůstane i nadále. To, o co tě ale žádáme, je něco mnohem osobnějšího. A tajnějšího. O existenci naší úmluvy bude vědět pouze pár zasvěcených.“

Takové utajení s sebou přinášelo spoustu různorodých komplikací, zvláště v oblasti vymahatelnosti splátek. Medicejští se už dávno poučili, že králové a císaři nikdy nechtějí, aby o jejich finančních výpůjčkách někdo věděl, protože tak se z nich snáze dalo vyvlíknout.

„V posledních chvílích našeho života nám jde o prospěch církve a její pověst,“ pokračoval papež. „Někteří nás nazývají spasitelem pontifikátu. Takové hodnocení se nám docela líbí. Naši předchůdci byli zkorumpovaní, hloupí nebo slabí. Ale žádný král ani císař se Římu už nevysmívá. Teď se nás bojí. A my po vás chceme, Medicejský, aby toto dědictví zůstalo zachováno.“

„Deset milionů zlatých florénů by byla největší půjčka, kterou jsme kdy poskytli,“ musel mu Julián připomenout.

Papež pokrčil rameny. „Tolik potřebujeme, aby se pokladnice naplnila. A aby tvá rodina mohla žít opět ve Florencii a v Toskánsku. Ale nemusí to být všechno ve zlatě. Uvítali bychom i majetek, který bude možné proměnit ve zlato později.“

Teď přišla na řadu nejdůležitější otázka. „Kdo poskytne za takhle vysoké riziko záruku?“

„Armády stojící u hradeb Florencie ti nestačí?“

„Sotva.“

„Přesto jsi tady.“

„A vy potřebujete peníze.“

Julián Medicejský přitlačil na pilu.

„Naše slovo nic neznamená?“ otázal se Julius II.

„Ne. Neznamená. Zvláště v situaci, kdy vaše armáda stojí před branami Florencie. A vy sám, jak říkáte, jste na pokraji smrti.“

Mladý Medicejský se nehodlal nechat zahnat do kouta. Přišel s prázdnýma rukama a s prázdnýma rukama může zase odejít. Kdyby byli jeho předkové stejně obezřetní jako on, možná by se rodina nedostala do současné svízelné situace. Je pravda, že tenhle papež jednal tvrdě, byl dychtivý, netrpělivý, odhodlaný vrhat se do jednoho boje za druhým a štěstím ho naplňovala pouze válka. To Juliánovi do karet nehrálo. A jestli papež zareaguje jeho typicky zlostným způsobem a vyžene ho, budiž. Lepší však než o všechno přijít. V jednom se totiž papež nemýlil. Medicejové měli stále opravdu značný majetek, a on ho nehodlal rozházet.

Starý muž se na něj podíval zpříma. „Říká se, že po nás se stane papežem tvůj bratr. Pokud tomu tak skutečně bude, Medicejský, budeš mít dokonalý přístup k církvi a do její pokladnice, aby sis své splátky mohl vybrat.“

„To je jen pouhá spekulace, nikoliv záruka. A pokud bychom se snad domluvili, naše dohoda by se musela také týkat

NÁVRAT MEDICEJŮ

nejen vaší, ale i španělské armády. Obě by musely okamžitě odtáhnout od Florencie.“

Julius II. pokrčil rameny. „Čekají před branami jen proto, že jsme se uvolili si s tebou promluvit. Chtěli jsme vědět, jestli jsi tak rozumný, jak se o tobě říká.“

„A kdybych nebyl?“

„Pak naše vojsko strhne hradby a dobude Florencii silou.“

Od tohoto muže to neznělo jako planá hrozba.

„Nuže, Medicejský. Zaplať deset milionů zlatých florénů a my s vojsky odtáhneme a poskytneme ti nejvyšší možnou pozemskou záruku.“

To ho zaujalo.

„Dáme ti to, co v dějinách ještě nikdo nedostal.“

Čekal.

„*Pignus Christi.*“

Záruku Kristovu.

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

DILLENBURG, NĚMECKO,

PONDĚLÍ 30. ČERVNA

12:40

Cotton Malone už se vícekrát někam vloupal.

Vlastně mnohokrát.

Jen to ještě nikdy nebylo takhle ctihodné místo.

Stál ve čtyři století staré rezidenci vystavěné z letitých kamenů a cihel. Vybudovali ji v sedmnáctém století během náboženských reformačních a protireformačních bouří, probíhajících na území německých států, Švédska a Polska. Katolíci bojovali s protestanty v dlouhé a zničující třicetileté válce. Budova byla malebným reliktem kruté historie a nějak unikla protestantským čistkám. Stejně tak přečkala i další konflikty včetně bojů v obou světových válkách. Teď byla venkovským sídlem kardinála a spadala do majetku kolínské arcidiecéze, jejíž oficiální zmocněnci sídlící v Římě udělili Cottonovi povolení k tajnému vstupu do objektu.

Takže technicky vzato o žádné vloupání nešlo.

I když si jako zloděj rozhodně připadal.

Německo mělo devět kardinálů. Třem z nich bylo přes osmdesát, takže již neměli oprávnění zúčastnit se příštího konkláve a volit nového papeže. Zbýlých šest bylo mladších a stále aktivních. Jeden z nich, kardinál Jason Richter, byl současným

arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem. Dům sloužil Richterovi jako soukromé útočiště, místo, kam se tu a tam rád uchyloval, když se nabažil pobytu ve městě.

Samotný Dillenburg ležel asi sto deset kilometrů na východ od Kolína nad Rýnem, v úzkém údolí, jímž protékala řeka Dill. Městečko patřilo k těm odlehlým sídlům, která v minulosti hrála mnohem důležitější úlohu než dnes. Nicméně léčivý pramen a solné jeskyně, které před několika lety prošly rekonstrukcí, se nyní opět otevřely návštěvníkům. To také přispělo k rozvoji zdejšího cestovního ruchu. Kdysi se na kopci nad městem tyčil dřevěný hrad, z něhož však zbyly jen rozvaliny a impozantní kamenná strážní věž, která se stala místní dominantou. Kardinálova rezidence, ze strážní věže dobře viditelná, trůnila na vrcholku tři sta metrů vysokého kopce a naskýtal se z ní úchvatný výhled do údolí.

Cotton tajně spolupracoval se švýcarskou gardou na zvláštním úkolu, který mu zprostředkoval Magellan Billet. Jeho bývalá šéfová, Stephanie Nelleová, mu před několika dny zavolala a požádala ho o pomoc. Ve Vatikánu došlo k neobvyklé situaci. Šestice obžalovaných tam čelila obvinění z defraudace, korupce, praní špinavých peněz a zneužití pravomoci. Obvinění se týkala církevních nákupů investičních nemovitostí v hodnotě několika milionů eur, které se nacházely v Irsku a Anglii. Vyšetřovatelé tvrdili, že tento obchod nebyl ničím jiným než způsobem, jakým obžalovaní prali peníze a prostřednictvím zpronevěřených prostředků refinancovali své vlastní dluhy.

Dva z obžalovaných byli vysocí církevní hodnostáři pracující v jednom z odborů římské papežské kurie, ve státním sekretariátu. Další dva byli bývalí šéfové vatikánské vnitřní finanční kontroly, jejichž úkolem bylo dohlížet na to, aby se něco podobného nemohlo stát. A poslední dvojici představoval italský finančník a investiční manažer. Celý případ byl spletitou konspirativní kauzou, která jako by vypadla z nějakého špionážního

románu. Rozhodně to však nebylo něco, co by člověk očekával v instituci, jakým byl Svatý stolec.

Jak tomu však bývá i u těch nerafinovanějších kriminálních činů, také tady se aktéři dopustili chyb, které vedly k následnému odhalení celého případu. Vatikán ustavil zvláštní soudní tribunál, který měl posoudit vinu obžalovaných. Soudci byli vybráni papežem z řad bývalých italských prokurátorů. Samotný proces začal už před několika měsíci, ale důkazy se i přes množství svědků dařilo shromažďovat jen hlemýždím tempem. Líčení probíhalo v prostorném sále Vatikánských muzeí, aby se tam vešlo dostatečně velké množství zástupců médií a diváků. Předě dvěma týdny však nastal v procesu zvrat, když jeden z monsignorů státního sekretariátu požádal prokurátory o dohodu o vině a trestu. Na oplátku za příslibenou imunitu byl ochotný poskytnout informaci o jisté, dosud nezmíněné osobě.

O seniorním hodnostáři katolické církve.

Kardinálovi Jasonu Richterovi.

Prokurátorům byly předloženy jisté tajné informace a švýcarská garda dostala v tichosti příkaz, aby ověřila jejich pravdivost. Samotný proces byl přerušen pod záminkou, že soud provede částečnou revizi důkazů, aby mohl rozhodnout o podnětech podaných obžalovanými. Šlo o naprosto věrohodný postup, podobné přestávky v procesech bývaly celkem běžné. Situace byla natolik citlivá, že jistá místa požádala o pomoc zvenčí prostřednictvím generálního prokurátora Spojených států, který angažoval Magellan Billet. A to vedlo k tomu, že Stephanie zavolala do Kodaně.

„Potřebujeme obhlídnout situaci. Ve Vatikánu je příliš očí a uší. Není možné udržet tam něco takového v tajnosti. Takže nás požádali, abychom to v tichosti prověřili. Jak riskantní by to mohlo být? Jde o kardinála, ne o mafiánského bosse. Jen se tam porozhlídní.“

Přesně tak. Co by na tom mohlo být nebezpečného?

Proniknout do domu nebylo složité. Zámky ve dveřích nepředstavovaly žádný velký problém a ve starém domě nebyly kamery ani poplašná zařízení. Proč by také měly být? Šlo spíš o klidné útočiště než rezidenci, které diecéze držela jako jakousi výsluhu pro svého dlouholetého kardinála. Bylo to místo vhodné k trávení bezstarostných víkendů nebo k letnímu pobytu. Nikdo tam nebydlel trvale, ale informace, kterou dostali, tvrdila, že kardinál Richter v domě přechovává, pokud byl jejich zdroj důvěryhodný, čtyři sta tisíc eur v hotovosti. Což bylo mnohem více peněz, než kolik jich mohl prelát legitimně naspořit.

Cotton stál na posledním schodě před podestou ve třetím poschodí. V nehybném vzduchu byla cítit zatuchlina. Omítnuté stěny, natřené světle krémovou barvou, byly členěny oblouky. Stropy zde byly dřevěné a dělené okno s kamenným ostěním ve výklenku na konci haly se zdálo téměř neprůhledné, potřebovalo by umýt. Předpokládal, že na takovém místě bude spousta tajných zákoutí a skryší. Zajímala ho zejména jedna z nich. Jediněčná anomálie. Obdoba trezorové místnosti z patnáctého století.

Když Německem táhly během třicetileté války protestantské armády, jejich oblíbeným terčem bývali katoličtí kněží. Bez váhání je věšeli. Aby tomuto osudu kněží unikli, mnozí se ukrývali v domech, v nichž byly vybudovány tajné prostory velké tak akorát, aby se do nich dalo vtěsnat. Takto důmyslně byla ta místa vymyšlena nejen jako úkryty pro kněze, ale schovávala se tam také posvátná roucha a nádoby. Takové tajné výklenky bývaly budovány v krbech, na půdách či pod schodišti. Bývaly i zazděné, pod podlahou, za táflováním nebo maskovány různými architektonickými prvky, aby unikly pozornosti.

Dokonce měly své jméno.

Kněžské díry.

I tenhle starý dům jednu takovou měl. Jeho úkolem teď bylo ji objevit, prohledat a vyfotografovat všechno, co v ní najde.

NÁVRAT MEDICEJŮ

Klasické „obhlédnutí situace“.

Sešel dolů do haly, jeho kroky přitom tlumil měkký běhoun. Pak zamířil do jednoho z hostinských pokojů. Z každé ze stěn tu vystupovaly zdobené sloupky. Vše bylo součástí výzdoby, včetně vyřezávaných lišt, které zkrášlovaly místnost, a všechno bylo pokryto silným nátěrem laku. Řekli mu, kde přibližně má hledat a že to bude napravo ode dveří.

Studoval jeden ze sloupů a přejížděl prsty po hladkém povrchu nalakovaného lesklého dřeva. Mechanismus, který uvolňoval jeden z obkladových panelů, našel až dole. Nevypadal, že by byl starý. Spíše se zdálo, že ho kardinál Richter nechal nejspíš nedávno nahradit spolehlivějším mechanismem. Shýbl se, pod dolním okrajem nahmatl otvor a zatlačil na kovový prvek schovaný uvnitř.

Uslyšel slabé cvaknutí.

Přední část zdobeného sloupu se oddělila od zbytku.

Dobře. První krok má za sebou.

A ačkoliv už nebyl agentem nasazovaným do první linie špionážních akcí, stále ještě seděl na střídačce a byl připravený kdykoliv naskočit do hry. Skvěle to vyjádřil Benjamin Franklin. *Nedůvěra a opatrnost jsou rodnými sestrami bezpečí*. Přinejmenším opatrný tedy Cotton byl.

A proto mu něco napovídalo, že by panel neměl otevírat dál.

Mezi oběma kusy dřeva vznikla tmavá skulina. Zajímavé ale bylo, že se přední část neotevřela víc. Znamenalo to něco? Existoval pouze jeden způsob, jak to zjistit.

Sáhl po mobilu – patřil Magellan Billetu, byl to dárek od Stephanie – a rozsvítil na něm baterku. Zamířil kužel světla do skuliny a začal ji zkoumat. Zvolna postupoval odzdoila nahoru.

Asi v polovině se zastavil a ucítil povědomý záchvěv vzrušení.

„A mám tě,“ zamumlal si pod vousy.

KAPITOLA 2

PIAZZA DI SANTA CROCE

FLORENCIE, ITÁLIE

12:55

Stefano Giumenta odrazil dotírajícího soupeře, pak snížil těžiště, natočil rameno a chystal se prorazit si cestu blokem zpočených těl, která se k němu sbíhala. Všiml si spoluhráče, který mu naznačoval, aby přihrál. V žádném případě. Tohle byl jeho zápas.

Jeho den.

Tenhle starodávny sport miloval.

Jindřich III. Francouzský měl pravdu. *Příliš bezvýznamné, než aby to byla válka, příliš kruté, než aby to byla hra.*

První zápas se konal v roce 1530, v době, kdy Florencii obléhala vojska císaře Karla V. a papeže Klementa VII. Florentňané uspořádali namísto každoročních oslav a karnevalu takzvané *calcio storico*, aby se útočníkům vysmáli. Ani nepočítali skóre, celá akce měla jen ukázat nepřátelům, že se jich místní obyvatelé nebojí. Legendární zápas tak vešel do historie jako *partita dell'assedio*.

Hra na obléhání.

Její popularita vzrostla v 18. století, hrála se ve všech ulicích a na všech náměstích. Byl to způsob, jak se mladí lidé mohli odreagovat, upustit páru, utkat se se svými rivaly. Poslední oficiální

NÁVRAT MEDICEJŮ

zápas se konal v roce 1739. Pak uběhla dvě století, než byla hra znovu vzkříšena k životu. Od roku 1930 se každoročně, vyjma období druhé světové války, na náměstí Santa Croce pořádal souboj čtyř historických florentských čtvrtí. Bianchi ze Santo Spirito nosili bílý dres, modrý měli zástupci městské části Santa Croce a červené dresy Rossi ze Santa Maria Novella. Zelený pak příslušel týmu Verdi ze čtvrti San Giovanni. Všichni účastníci hráli v plandavých kalhotách a košilích nebo trikách v klubových barvách, volných proto, aby jim nebránily v pohybu. Mnozí pak během hry přicházeli o horní část dresů, stejně jako se to dnes přihodilo jemu, a hráli svlečení do půli těla, nahé plece vystavené na odiv toskánskému slunci.

Vyrazili proti němu tři svalnatí obránci, rameno na rameni. On se jim ale vysmýkl, uvolnil se a vyhnul se tak jejich pokusu srazit ho k zemi. Míč přitiskl co nejpevněji k hrudi zbrcené potem a uválené v písku. Míče bývaly dříve sešité z kusů látky nebo kůže a vycpané slámou nebo peřím. Dnes se podobně jako ty fotbalové vyráběly z kůže a byly nafouklé vzduchem.

Natahovali po něm ruce ve snaze míč mu vyrvat, ale on je setřásl a běžel kupředu.

Skoro každé toskánské město pořádalo festival oslavující vlastní historii. Siena měla své *palio*, koňské závody. V Arezzu se konal *giostra del Saracino*, saracénský rytířský turnaj. V Montepulciano to bylo *bravio delle botti*, koulení sudů. Ale žádný se nemohl vyrovnat florentskému *calciu storico*.

Byla to víc než hra.

Bylo to umělecké představení.

Každý tým měl čtyři brankáře, tři obránce, pět záložníků a patnáct útočníků. Padesát čtyři mužů se tak utkávalo v osobních soubojích a nepřetržitých šarvátkách o míč v aréně o rozloze pět tisíc metrů čtverečních, vysypané pískem. Klání se konalo v centru Florencie, kolbiště bývalo obklopené čtyřmi tisícovkami bouřlivě povzbuzujících diváků a půl tuctem sanitek připravených transportovat zraněné do nemocnice. Zraněním

se nešlo vyhnout nikdy. Některá byla dokonce vážná. A problém byl, že za zraněné nebo vyloučené týmy nesměli povolávat náhradníky.

Hra se trochu podobala americkému fotbalu zkombinovanému s boxem, wrestlingem a ragby. Nebyly však dovolené žádné chrániče. Žádné helmy. Patnáct mužů se snažilo skórovat, dvanáct jim v tom bránilo. Co bylo cílem? Dopřít míč až na konec protivníkovy pole, přehodit ho přes metr a půl vysoký plot a tak vstřelit gól. Když jsi hodil a minul? Soupeř získal půl bodu navíc.

Takže sis nemohl dovolit minout.

Před čtyřmi stoletími byla odměnou pro vítěze bílá jalovice plemene Chianina, kterou vítězný tým mohl sníst. Dnes chodili společně hodovat do jedné z florentských restaurací. Ale nic se nevyrovnalo právu chlubit se vítězstvím své čtvrti, barvou jejího dresu.

Zabořil podrážky do sypkého písku.

Násilí, ke kterému při hře docházelo, bylo nejen očekáváno, ale hráče k němu přímo hecovaly řvoucí davy na zaplněných tribunách. Atmosféra připomínala dávné gladiátorské hry. Každý zápas začínal tím, že se patnáct útočníků začalo kopat, mlátit, přetahovat se a zápasit, což mělo za cíl unavit obranu soupeře. Jakmile se některý z hráčů ocitl na zemi, nesměl se zvednout, dokud nebyl vstřelen gól. Mnoho členů týmu tak leželo na zemi, kde je drželi obránci. *Calcio storico* mělo ještě pět dalších pravidel. Soupeře nebylo dovoleno škrtit. Nesmělo jít více hráčů proti jednomu protivníkovi. Hrát nesměli zločinci. Bojová umění se mohla používat jen v omezené míře. A když hráč prohlásil, že je zraněný, soupeř ho musel nechat být.

Kromě porušení těchto zásad se smělo všechno.

Sbíhali k němu tři modří obránci. Dva jeho zelení spoluhráči je stačili odblokovat a nejen to, zasadili jim i pár dobře umístěných úderů. Podařilo se mu uniknout a přihrál míč svému kolegovi.

NÁVRAT MEDICEJŮ

Bylo tu ještě jedno pravidlo.

Míč musel být neustále v pohybu. Pokud došlo k porušení tohoto pravidla, míč byl postaven na metu uprostřed hřiště, kde se strhl boj o to, kdo se ho dřív zmocní.

Unikl a běžel kupředu.

Dnes byl typický letní den, horký a suchý. Všichni to uvítali, protože jaro bylo neobyčejně deštivé. Na severu Florencie došlo dokonce k záplavám a nábřeží řeky Arno byla podrobena opravdu velké zatěžkávací zkoušce, když odolávala vodě valící se městem. Ačkoliv taková katastrofa, jakou představovaly záplavy v roce 1966, nenastala.

Ty tehdejší způsobily spoušť.

Kdysi směli hrát jen vybraní jedinci z řad šlechty – ti, kteří pocházeli z urozeného rodu nebo dosáhli určité vojenské hodnosti a byli ve věku od osmnácti do pětácti let. Žádný prostý lid. Teď byla hra přístupná všem. On sám hrál poprvé v devatenácti. Tehdy byl hubený kluk, teď vážil devadesát pět kilo a tělo měl samý sval. Postavu si udržoval dietou a tvrdým cvičením. Člověk se stával členem týmu ve čtvrti, ve které se narodil. Tím mu bylo předurčeno, za koho bude bojovat. A tak to zůstalo po celý život, změna dresu neexistovala. Čtveřice týmů se utkávala každý rok. Dva semifinálové zápasy, vítězové postupovali do finále. Turnaj se konal pokaždé v posledním červnovém týdnu. Teď mu bylo osmatřicet a celkově to bylo jeho čtrnácté klání, přičemž ve finále hrál pošesté.

Zástupy diváků byly na nohou.

Přesunul se doprava na druhou stranu hřiště. Míč stále směřoval k cíli, dva z jeho spoluhráčů si ho mezi sebou přehazovali a získávali čas, než se všichni členové týmu dostanou na své pozice. Jeden z modrých mu zastoupil cestu, pěsti zdvižené.

Výzva k boji.

Zastavil se, zapřel nohy a zasadil mu pořádný pravý hák přímo do čelisti. Úder poslal modrého k zemi.

A už tam zůstal.

Míč mířil zpátky ke Stefanovi. Více než polovina hráčů každého týmu ležela na zemi a byla tak mimo hru. Hřiště se mu otevřelo.

Cítil, že úspěch je nadosah.

Mávl, aby dostal přihrávku.

Míč přelétl nad hlavami hráčů a on ho pevně chytil. Pevně jej přitiskl k hrudi. Žádný zápas nesměl skončit remízou, stav byl v tuhle chvíli 3:3.

Bylo načase zápas vítězně zakončit.

Z velké vzdálenosti se do branky obvykle neházelo. Bylo by sice jednodušší hodit míč zdálky a doufat v úspěch, ale kdyby se netrefil, zelené by to stálo půl bodu a prohráli by celý zápas.

V téhle hře se muselo hrát na jistotu.

Stejně jako v životě.

Blížili se k němu další modří. Jeden se ho pokusil zezadu podměst jako v ragby, ale neuspěl. Boty se mu bořily do měkkého písku, což bylo skvělé, když vás někdo sundal, protože to ztlumilo dopad na zem, ale na druhou stranu hrozné, když chtěl člověk zabrat. Čím víc se blížil k cíli, tím bylo hřiště pevnější. Uvědomoval si, že jeho tým skóroval naposledy před dvaceti minutami.

Musí využít šance.

Sevřel míč v rukách a hnal se do zakončení. Modří a zelení bojovali všude okolo něho, spoluhráči se mu snažili vyčistit prostor a obránci se ho pokoušeli zastavit.

Krev neprolívali vždycky jenom hráči. Utkání se často zvrhla ve rvačky, do kterých se zapojily jak všechny týmy, tak jejich příznivci. Mezi diváky se i dnes objevila jeho rodina, vyjma matky, kterou *calcio* nikdy nezajímalo. Tolerovala ho, jak se na slušnou florentskou matku slušelo, ale její nelibost, s jakou se na něj dívala, nebyla žádným tajemstvím. Naopak jeho otec, bratři i sestry zbožňovali na té hře úplně všechno. A švagr byl dnes dokonce sám na hřišti.

Během své kariéry vstřelil devět branek. Takže věděl, jak na to. Musí běžet. Být v pohybu. Zůstat volný.

NÁVRAT MEDICEJŮ

Zbývalo dvacet metrů.

V patách mu byli dva modří.

Dav burácel.

Deset metrů.

Podařilo se mu vyhnout jednomu z obránců modrých, ale druhému ne, a ten se už už sápal po míči. Zatím ho Stefano ale stále držel v natažených rukou. Na vstřelení gólu měl jedinou šanci. Kdyby se ale netrefil, modří by získali půl bodu, což by jim stačilo na vítězství. A hrací doba se blížila ke konci.

Obkličovali ho další modří.

Svou akci už nedotáhne.

V okamžiku, kdy do něj narazil modrý obránce, zamumlal slova modlitby a vystřelil. Míč letěl vzduchem.

Sám padl na zem.

Míč letěl tak vysoko nad hráči, že na něj nikdo nemohl dosáhnout a zachytit ho. Jenže nedokázal dohodit dost daleko, aby míč doletěl až do branky. Mezi ním a koncem hřiště však naštěstí nikdo další nebyl. Míč asi dva metry před plotem vymezujícím prostor branky dopadl na tvrdou zem, odrazil se a setrvačností plot přeskočil.

Výstřel z pušky signalizoval, že gól platí a oni zvítězili.

Fanoušci zelených vybuchli nadšením, jejich vlajky vylétly k nebi.

Spoluhráči jásalí.

On zůstal ležet v písku, jen se obrátil na záda a upřel pohled k nebi.

Děkuju ti, Pane.

KAPITOLA 3

VATIKÁN

13:00

Eric Gaetano Casaburi věděl, že je to psychologická hra. Jinak by si to opravdu neuměl vysvětlit. Do druhého patra Apoštolského paláce ho uvedli dva příslušníci švýcarské gardy, kteří měli na sobě tradiční červeno-modro-žluté uniformy, doplněné černými barety. Michelangelo prý kostýmy navrhl podle původních barev medicejského erbu. Ale kdo by za to mohl dát ruku do ohně? Když ho přivezli, nečekalo na něj žádné oficiální přivítání ani vysoce postavený hodnostář. Nebyl tu žádný kardinál, biskup nebo monsignor, dokonce ani kněz nebo jeptiška. Jen dva mladí strážci, kteří tvrdili, že ho mají doprovodit.

Varování? Bezpochyby.

Celé to zapadlo do obrazu arogance, s jakou katolická církev s oblibou vystupovala.

Teď už to bude téměř padesát minut, co ho nechali čekat, o samotě, když ho předtím uvedli do jakéhosi konferenčního sálu. Ale nebyl to žádný ubohý pokoj. Ani zdaleka. Prostor byl ohromný, s klenutými stropy a stěnami se spoustou olejomalb od Santiho. Uvědomoval si symboliku a obraznost, které tu měly svůj význam. Obě taktiky používal už v době svého dospívání, kdy byl členem Fronty mládeže v Italském sociálním

NÁVRAT MEDICEJŮ

hnutí, neofašistické politické strany založené bývalými stoupen-
ci Benita Mussoliniho. Pomalu se propracovával řadou adminis-
trativních pozic, až byl nakonec, když mu bylo třicet, jmenován
italským ministrem mládeže. Dvakrát neúspěšně kandidoval
do Evropského parlamentu a jednou v komunálních volbách
v Římě. Poté si vybojoval křeslo v italském zákonodárném sbo-
ru a popularita jeho Strany národní svobody rostla přímo úměr-
ně tomu, jak postupně klesala obliba tehdejší vlády. Devět let
pracoval jako stranický tajemník, dohlížel na celý aparát a sám
pracoval se symboly a obrazností. V září se měly konat celostátní
volby a jeho úkolem bylo zajistit populárnímu šéfovi strany post
premiéra. Ale aby toho dosáhli, museli získat většinu zákono-
dárců na svou stranu a k tomu potřebovali pomoc téhle zkost-
natělé římskokatolické církve.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel zavalitý muž v jednoduché
černé klerice s bílým kolárkem u krku.

Kardinál Jason Richter.

Žádné slavnostní šarlatové roucho.

Další výmluvné gesto? Rozhodně.

„Omlouvám se, že jste musel čekat,“ řekl prelát a zavřel dve-
ře. „Nešlo to jinak.“

Jistě. O tom nepochyboval.

Richter obešel dlouhý stůl a posadil se až na konec. „Jak se
dnes máte?“

Tohle nebyla jejich první rozmluva. Už se setkali mnoho-
krát. Většinou jen krátce. Náhodou. V restauraci. Na nějaké
společenské události. Jednou v kostele. Třikrát si pak telefo-
nali. Byla to předehra. Ofukávali se. Ale ještě nikdy se nesetkali
takhle. Oficiálně. Ve zdech Vatikánu. Všem na očích.

Ale už nebylo možné déle to odkládat.

„Přišel jsem si pro odpověď na otázku,“ řekl Richterovi,
„kterou jsem vám položil před třemi týdny. Trpělivě jsem na ni
čekal.“

„To, co se vám chystám říct, se vám možná nebude líbit.“

Ani by ho to nepřekvapilo. Koneckonců byl pravicový populist. Otevřený nacionalista. Jak to stálo v mottu jeho strany? *Bůh, otčina a rodina*, ale nikoliv nutně v tomhle pořadí. Vymezovali se vůči potratům, eutanázii, stejnopohlavním svazkům a všemu, co souviselo s gayi a lesbami. Rodina pro ně znamenala vztah muže a ženy, v jejímž čele stojí muž. Alespoň v tomhle ohledu si s církví mohli podat ruce. Opovrhovali globalismem a imigraci chtěli zastavit námořní blokadou. Bývali obviňováni z xenofobie a islamofobie, což nikdy nepopírali. Ale podporovali NATO a překvapivě také Evropskou unii, byť s výhradami. Nenáviděli Rusko a z USA také nebyli nadšení, oba státy považovali za podobně imperialistické. Ať tak nebo tak, Strana národní svobody představovala právě takové uskupení, které by římskokatolická církev nikdy dobrovolně nepodporovala.

„Tady ve Vatikánu jsem mluvil s leckým,“ řekl Richter. „Snažil jsem se zjistit, jakou míru náklonnosti tady požíváte. Musím přiznat... moc populární tu tedy nejste. Někteří kandidáti vaší strany, které chcete, abychom v parlamentních volbách podporovali, jsou pro nás naprosto neakceptovatelní.“

„Výzkumy veřejného mínění tvrdí, že máme téměř šedesátiprocentní podporu.“

Itálie byla demokratickou republikou v čele s prezidentem, voleným parlamentem. Výkonnou moc představoval prezidentem jmenovaný premiér a rada ministrů. Premiérem se většinou stával předseda většinové koalice nebo nějaká vůdčí osobnost koalicí nominovaná, v mimořádných případech i někdo, koho prezident vyzval, aby sestavil vládu národní jednoty. Ale mělo to jeden háček. Ať už byl vybrán kdokoli, musel získat podporu parlamentu, protože každý premiér mohl být odvolán na základě parlamentního hlasování o vyslovení nedůvěry.

Což se stalo právě teď.

Prezident už jmenoval dva různé kandidáty na post ministerského předsedy, ale ani jednomu se nepodařilo sestavit

NÁVRAT MEDICEJŮ

funkční kabinet. Místo třetího pokusu byly vypsány nové volby, aby mohli rozhodnout občané. Erik věděl, že není jediný, kdo usiluje o podporu církve. Stáli o ni všichni.

„Nenazval kdysi jeden z vašich členů Mussoliniho *dobrým politikem za to všechno, co pro Itálii udělal?* Myslím, že tatáž osoba pronesla, že Il Duce *byl nejlepším politikem za posledních sto let.*“

Erik pokrčil rameny. „A v čem je problém?“

„Problém leží ve skutečnosti, že v tom problém nevidíte.“

„My nejsme fašisté,“ prohlásil. „Kritizujeme fašismus v jakémoliv podobě. Skutečnost, že snad obdivujeme Mussoliniho schopnosti vládnout, neříká nic o našich politických východiscích. Pokud si vzpomenete, vyloučili jsme ze strany jednoho člena, který otevřeně velebil Hitlera. Věříme v novou pravici, ne ve staré pořádky. Přemýšlíme jinak.“

„Slogan, který vaše strana používá, jste doslova opsali od italských fašistů. *Bůh, otčina, rodina,*“ zacitoval Richter.

„To jsou tři obdivuhodné hodnoty, k nimž vzhlížíme. Nebo snad ne?“

„Neprohláší také vaše strana, že *strach a nejistota činí lidi poslušnějšími?*“

Opět pokrčil rameny. „To je pravda.“

„Ericu,“ řekl kardinál, „církev vaši stranu nepodpoří. Poptal jsem se, jak jsem slíbil. Existují však i jiné, mnohem přijatelnější možnosti.“

Čekal snad něco jiného?

Ani v nejmenším.

Naštěstí věděl, kdo je jeho protivník.

Církev i se všemi svými poučkami nebyla nic jiného než jeden velký politický útvar, kde často rozhodovaly různé vrtochy a tendence, ale především nátlak. Ten zejména. Církev se v minulosti vzdávala vždycky jen pod tlakem. Měnila se. Přizpůsobovala. Ano, trvalo to. Někdy celá staletí. Ale vždycky přežila. Byla to nejspíš jediná instituce stvořená člověkem, která

STEVE BERRY

přetrvala více než dva tisíce let. A aby to dokázala, nesměla postrádat jistou pružnost. Nebo mazanost. Církev vždycky udělala, co musela. Problém byl jedině v tom, že on nemohl čekat celá století.

Tak jen do toho. Hned.

Dělej, co můžeš.

KAPITOLA 4

Kardinál Jason Richter často v duchu přemítal o ďáblovi. Existuje? Je vůbec hmatatelný? Ďábel byl pro něj, stejně jako pro spousty dalších, abstraktní pojem. Koncept. Opak Boha. Ztělesněné pokušení. A pak tu také bylo evangelium podle Jana 8,44. *Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.* Jistá byla však ještě jedna věc. Ďábel nikdy nepřichází v rudé kápi, na hlavě mu nerostou rohy a v ruce nedrží vidle. Místo toho se vždycky objeví v podobě, kterou byste nikdy nečekali.

Takže byl zvědavý.

Proč za ním ďábel vůbec přišel?

„Nejsem naivní,“ řekl Casaburi. „Plně chápu, že některé postoje mé politické strany k různým otázkám mohou být... pro církev... ožehavé. Ale buďme realisté. Pochybovat bychom mohli o každém z nás. My všichni máme nějaké averze a předsudky. Něco milujeme, něco nenávidíme. My však máme přibližně šedesátiprocentní podporu voličstva. V parlamentu téměř většinu. Po následujících volbách ji budeme mít už celkem jistě. Což znamená, že vážený prezident bude muset předsedu naší strany chtít nechtě jmenovat premiérem.“

„Ale abyste v parlamentu dosáhli většiny, musíte získat ještě třicet osm křesel. To se může ukázat jako nespílitelné.“

„Nemusí, pokud Vatikán využije svých značných možností a zaměří se na nerozhodnuté voliče.“

Pousmál se. „Vy náš vliv přeceňujete.“

„Dosah církve je obrovský a my oba to víme. Vaši duchovní mohou pohnout srdcem a myslí každého člověka na celém Apeninském poloostrově.“

„Kurie nic takového neschválí,“ odpověděl Richter. „Tu možnost jsem už ověřoval. Skutečně. Vyřídíte vašim stranickým špičkám, že budou muset hledat jiný způsob.“

S odmítnutím Casaburi našťěstí počítal. Takže se na něj připravil.

„Zkusme to znovu,“ nenechal se odbýt. „Tentokrát začneme dvěma slovy. *Pignus Christi*.“

Nepřeslechl se? Zástava Kristova? To ho zaujalo. „Co vy o takových věcech víte?“

„Divil byste se. Není to žádné tajemství. Existují o něm historické záznamy. Prastarý slib, kterým se církev zaštiťuje od svých počátků, ale málokdy jej využívá.“

Podivil se nad Casaburiho znalostmi. Věděl o něm, že je mu dvaadváct, narodil se na severu v Toskánsku a pochází z dělnické rodiny. Měl spíše skromné, i když univerzitní vzdělání. Byl poslancem a také dlouholetým tajemníkem Strany národní svobody, zodpovědným za každodenní agendu.

Nebylo na něm nic pozoruhodného.

Ani na jeho zjevu.

Byl vysoký, hubený, a ačkoliv se zdál celkem pohledný, měl poněkud hrubé rysy, výraznou čelist, rovný nos a dvojici světle hnědých očí s téměř bezelstným pohledem. Hustá kštice tmavých vlasů, na spáncích prošedivělých, přispívala k jeho celkově přijatelnému vzhledu. Dalo by se říct, že je fotogenický. A také bezvadně oblečený. Měl na sobě jemně proužkovaný antracitově černý oblek, dokonale vyžehlenou bílou košili a fialovou kravatu. Všechno, co o tomhle ambiciózním politikovi věděl, předznamenávalo problémy – byl to učiněný ďábel. Už teď litoval, že se s ním zapletl.

Ale už se stalo.

NÁVRAT MEDICEJŮ

Casaburi seděl na židli, jako by spolkl pravítko. „Jedna z *Pignus Christi*, záruk, je zvlášť citlivá. V roce 1512 papež Julius II. již umíral. Byl to ale činorodý muž. Obnovil papežský stát. Vyprovodil většinu vetřelců z italského území. Postavil Řím na nohy. Prikázal vyzdobit Sixtinskou kapli. Podporoval umění. Zahájil rekonstrukci baziliky svatého Petra. Papežskému stolci zajistil nezávislou politickou moc. Byl to velký papež. Válečník. Zároveň tím ale přivedl církev k bankrotu. Velký podíl na dluhu lze samozřejmě připsat na vrub už Borgiům a jejich Alexandrovi VI. Takže Julius II. uzavřel před smrtí obchod s Mediceji. Tou dobou byla jejich rodina ve vyhnanství, ale toužila se vrátit do své milované Florencie.“

„Tohle všechno popisují historické knihy,“ řekl kardinál. „Vyjma té části o obchodní dohodě.“

„Hlavou Medicejských byl tehdy Julián, vévoda z Nemours. Sympatický mladý muž. A také schopný. Zároveň ale jako třetírozený syn trpěl jistým komplexem méněcennosti. Takže ve snaze udělat si jméno, Julián s papežem uzavřel obchod. Medicej půjčil církvi deset milionů zlatých florénů. V té době to byla nepředstavitelná suma. Naštěstí pro papeže Julián takové jmění ve zlatě a nemovitostech měl. Ale aby takovou půjčku dostal, musel Julius II. Medicejovi přece jen něčím ručit.“

„Pokud si dobře vzpomínám,“ konstatoval Richter, „před Florencií tehdy stála papežská armáda a byla připravená ji dobýt.“

„Tak tomu skutečně bylo. To ale Juliánovi nestačilo. Chtěl skutečnou záruku. Papež však ničím ručit nemohl, vyjma *Pignus Christi*. V písemném závazku podepsaném samotným papežem slibuje na věčné časy před Bohem, že dluh splatí. A ačkoliv to Julius II. podepsal, i po pěti stech třinácti letech zůstává dluh nesplacen. Jistě jsou vám takové věci známy.“

Ano, byly. Působil v komisi kardinálů, pětičlenném orgánu jmenovaném papežem, který dohlížel na Institut pro náboženská díla neboli na Vatikánskou banku, pod jejímž názvem byla

tato instituce všeobecně známější. Vlastně nešlo o banku v obvyklém smyslu. Tato instituce shromažďovala, vyúčtovala, investovala a rozdělovala církevní majetek. V čem tedy spočíval její problém? V minulosti hospodařila až pozoruhodně neprůhledně, neodborně, bez nezávislého dohledu, dokonce nepokrytě podléhala korupci a zneužívání. Ani samotní papežové neměli ponětí o jejích čacrech, i když to byla nejspíš záměrná nevědomost, za níž se mnozí zřejmě skrývali. Jeden skandál střídal druhý, což vedlo k několika pokusům tuto instituci od základů reformovat. Také poslední papež se o to snažil a ustanovil pěti kardinálů, o nichž se domníval, že jsou schopní provést změny. Ale korupce se namísto pozitivních změn ještě prohloubila, jak se následně ukázalo při soudním procesu s šesti obžalovanými defraudanty.

Pět set let starý slib ze středověku?

Jakou váhu dnes může ještě mít?

„Proč jste s tím přišel právě za mnou? Je tu spousta dalších, mnohem více politicky angažovaných kardinálů, já pracuji pouze v bance.“

„To je přesně ten důvod, proč jsem si vybral vás. Právě vy budete rozumět tíži dluhu, který církev nese na svých bedrech.“

Pokrčil rameny. „Nemohli bychom tuto věc prostě ignorovat, za předpokladu, že něco takové vůbec ještě existuje? Je to už tak dávno.“

Casaburi se usklíbl. „Cožpak právě církev na něčem podobném nestojí? Teď ale vážně. Tohle je tedy vaše odpověď? Papež dal své slovo, podepsal se, nadto dokonce přísahal před Bohem, a vy to prostě ignorujete? Co si myslíte, že by tomu řekla ta více než miliarda katolíků na celém světě?“

Nebyli by nadšení, připustil v duchu kardinál. Ale přesto si trval na svém: „Je to téměř starověká záležitost.“

„Jak potom chcete přesvědčit věřící, aby naslouchali příkazům papeže, když se ukáže, že i samotná církev lže?“ otázal se Casaburi. „Jakou paniku podle vás vyvoláte, když si lidé

NÁVRAT MEDICEJŮ

uvědomí, že něco tak zásadního, tak fundamentálního, jako je jejich církev, stojí na ničem? Na vzduchoprázdnu? Je beze cti. Bez integrity. Cožpak vám nestačilo, co jste si nadrobili svým pochybným postojem k sexuálním predátorům? Co vás to jako církev stálo na poli důvěryhodnosti?“

Odpověď znal. Církev to stálo hodně. „Zdá se, že jste na tuhle Kristovu zástavu docela odborník.“

Casaburi přikývl. „Byla vyhotovena ve dvou opisech. Identických. Oba byly signovány papežem. Jeden zůstal v držení církve a druhý měli Medicejové.“

Potřeboval si to ujasnit: „Královský rod Medicejských zanikl v roce 1737, kdy zemřel jejich poslední urozený následník v mužské linii. Šest let nato zemřel poslední ženský potomek. Neexistuje tedy žádný přímý potomek královského rodu. Zanikl po meči i po přeslici. Takže i kdyby tato záruka Kristova existovala, mohl by ji uplatnit pouze právoplatný dědic této medicejské krve.“

„Já jsem takový opravdu legitimní Medicej. Zákonný královský dědic.“

„To je nemožné.“

„Ujišťuji vás, že není.“

Z toho, co o Casaburim věděl, mu bylo jasné, že je to sebe-středný, až narcistní člověk. Jako člen parlamentu nikdy nepředložil jediný smysluplný legislativní návrh. Většinu času věnoval řízení Strany národní svobody, mluvení v médiích, řečnění na politických mítincích a ubezpečování občanů, že on a jeho partaj by udělali přesný opak toho, co zrovna činila vládnoucí většina. Co přesně by to mělo být, však nikdy detailně nespecifikoval. On a jeho strana představovali dokonalou ukázkou toho, co to znamená, když forma vítězí nad obsahem. Ale v dnešní Itálii, kde lidé volali po změně, protože byli unaveni ze starých a stále dokola omílaných frází, zapustila tato obsahově vyprázdněná rétorika kořeny.

„Máte test DNA dokládající vaši rodovou příbuznost?“

„Mám. Můj příbuzenský vztah s rodem Medicejských je něco, co na veřejnosti neventilujeme. O příběhu s *Pignus Christi* podepsanou Juliem II. víme už po generace. A důkaz v podobě testu DNA nelže.“

„Tohle všechno budete muset dokázat,“ řekl kardinál, aby mezi nimi bylo jasno.

„To udělám. Ale mějte to na paměti. Florén se ve Florencii razil mezi lety 1252 až 1533, aniž by došlo k zásadnější změně jeho podoby nebo obsahu zlata. Každá mince ho obsahovala tři a půl gramu. Medicejové poskytli církvi půjčku ve výši deseti milionů florénů. V dnešních cenách to představuje hodnotu odpovídající přibližně dvěma miliardám a tři sta milionům eur.“

„To je pořádná suma,“ konstatoval kardinál.

Casaburi se zvedl. „K tomu musí být připočten úrok za období lehce přesahující pět set let. Což není málo. Řekli mi, že činí deset procent. Výsledná hodnota půjčky se tak bude počítat ve stovkách miliard eur.“

Sám zůstal sedět a snažil se zachovat dekorum. „Vidím, že o téhle záruce víte opravdu hodně. Máte medicejskou kopii dlužního úpisu?“

„Samozřejmě. Bez ní bych tady nebyl.“

„Proč záruku uplatňujete až teď?“

„Na to se opravdu musíte ptát?“

No jistě. „Předpokládám správně, že na oplátku za naši politickou podporu se o této záležitosti nikdo nedozví?“

„Bankrot Svatého stolce by nebyl tím, o co bychom stáli. My bychom chtěli být vašimi partnery. Ale když se rozhodnete podpořit naše oponenty? To by pak naše shovívavost už nebyla tak velkorysá a viděli bychom, co by lidé řekli na další příklad katolického pokrytectví.“

„Vědí ve vaší straně o vaší... pokrevní příbuznosti s Mediceji?“

„Doposud ne. Mým úkolem jako tajemníka strany je prosazovat naše zájmy. Jak to dělám, záleží na mně. Ostatní chtějí výsledky.“

NÁVRAT MEDICEJŮ

Casaburi se vydal ke dveřím. „Těším se, že se mi ozvete.“

„Kdy? Předpokládám, že by to mělo být brzy.“

„Dám vám čas do pátečního poledne.“

Čtyři dny.

Casaburi si sám otevřel.

A vzápětí byl pryč.

KAPITOLA 5

SALISBURY, ANGLIE

12:15

Thomas Dewberry jel zvolna svým stříbrnošedým mercedesem a užíval si klid a pohodu, které pociťoval vždycky, když se ocitl na venkově. Zbožňoval chvíle, kdy se mu podařilo uniknout z uspěchaného Londýna a od všech dotěrných pohledů, všetečných očí a nastražených uší, které ho pronásledovaly snad všude. Ten tísnivý pocit měl nejspíš proto, že jinak vedl osamělý život, oddaný pouze Bohu, církvi a své práci, přesně v tomto pořadí.

Dálnice, která se před ním klikatila, vypadala jako sto deset kilometrů dlouhá dopravní zácpa plazící se přes jižní Anglii na západ. Myšlenky mu vířily hlavou jako hmyz těkající nad vodní hladinou. V poslední době se přistihoval, že se stále častěji noří do svého nitra. Přemýšlel, analyzoval. Chtěl plně porozumět sám sobě. Ale vypadalo to, že se mu to nikdy nepodaří.

Kdy to všechno začalo?

To bylo snadné.

Už v dětství, když mučil a zabíjel toulavé kočky a psy. Seznal, že tyhle ohavnosti nepáchal proto, že by byl od přírody špatný nebo že by se narodil zlý. Naopak, jak řekl jeho bývalý psycholog, stal se produktem systematicky aplikovaného násilí.

„Zkušenosti, které z člověka postupně učiní nebezpečného jedince, musí působit dlouhý čas. Nestane se to naráz. Přicházejí

NÁVRAT MEDICEJŮ

postupně a přibývá jich a je to podobné, jako když voda působí na pískovec a zvolna jej tvaruje.“

Ano, tak to bylo.

Teď už věděl, že šlo o proces v pěti postupných stádiích.

Začalo to týráním – jako dítě byl běžně svědkem násilí a zažíval ho na vlastní kůži. Působil mu ho jeho otec, ukrutně surový Velšan, který tloukl své dva syny tak dlouho, až jednoho z nich nakonec zabil. Dodnes měl před očima mladšího bratra, jak leží v truhle z borového dřeva, a on sám nechápe, proč se neprobouzí. Prosil ho, ať vstane, protože jeho bratr byl jediný člověk, kterého na světě měl, jediný, který zažíval to, co on.

Ale bratr už nevstal.

Následovalo navádění k násilnostem, jehož se mu dostávalo od lidí, kteří byli v jeho očích autority. Začalo to, když dostal na ulici nakládačku a domů přišel zkrvavený a s podlitinami. Jeho otec mu dal facku a přinutil ho, aby se vrátil zpátky a vyrovnal si s těmi dotyčnými úcty.

Podvolil se a málem utloukl jednoho kluka k smrti.

Agresivita ho provázela dál, a tak se vědomě rozhodl s násilím bojovat násilím, aby se ubránil. Dělo se to i v jeho katolické škole. Když zlobil, jeptišky ho tloukly přes klouby kovovým pravítkem. Jednou jeptišce řekl, že jestli ho ještě jednou uhodí, rozbije jí hlavu.

Udělala to. A on vzápětí také.

Čtvrtou fází byla aplikace násilí.

Spouští se v okamžiku, když začnete reálně uvažovat nad tím, jestli byste dokázali někoho zranit tak, abyste ho vyřadili ze hry, aby mu tekla krev, aby bylo skoro po něm. Přesně věděl, co tím terapeut myslel, jelikož nic z toho se mu nepříčilo. Už v mládí se na něj lidé začali dívat jinak. Někteří ho označovali za psychicky labilního. Jiní za nebezpečného. Většina se mu oblokem vyhýbala. A jak ochotně tento nově nabytý postoj přijal, tak rychle se dostal do posledního stadia.

Nakazil se.

Přijal násilné jednání za své.

Ubližoval záměrně. Bez lítosti nebo výčitek svědomí.

Všemi pěti fázemi si stačil projít do pouhých sedmnácti. Tehdy poprvé někoho zabil. Utloukl místního surovce k smrti baseballovou pálkou. Jeho tělo pak naložil do ukradeného auta a jel s ním dvě hodiny k nějakému mostu, kde shodil mrtvolu do řeky. Tehdy se stal tím, co nenáviděl nejvíc.

Svým otcem.

Jednou z věcí, kterou si nepřestal vyčítat, bylo, že toho člověka nezabil dřív, než sám zemřel na infarkt.

Odbočil z dálnice a vydal se po několika menších silnicích k cíli své cesty, který se nacházel kousek od Salisbury, na široké travnaté planině.

Stonehenge.

Někdo tvrdil, že soustava menhirů pochází až z neolitu. Jiní byli přesvědčení, že to bylo posvátné místo keltských druidů. Důležité pohřebiště. Nebo něco docela jiného. V den letního slunovratu vycházelo slunce přesně nad centrální osou řady kamenů. Představovaly snad kalendář? Bylo to nějaké náboženské shromaždiště pro uctívání slunce? To nikdo nevěděl.

Zaparkoval na veřejném parkovišti a vystoupil do horkého letního odpoledne. Podle vzhledu by to do něj nikdo nehádal. Měl přátelský výraz, světlé oči a byl malinko při těle. Vzhledem ke své širší postavě chodil spíš ležérně oblékaný, jeho styl budil dojem, že nad ním příliš nepřemýšlel. Vypadal jako někdo, s kým byste se dali rádi do řeči, což bylo v rozporu s jeho pravým já. Nikdy nevtipkoval ani nepronášel poznámky, které by druhý mohl považovat za nevhodné. Nebyl ale ani člověkem bez zájmů, zálib a tužeb, někým, kdo reaguje jako stroj, když do něj vložíte minci. To vůbec ne. Byl sečtělý a měl rád filmy, zvlášť černobílou klasiku. Sám se považoval za zvědavého, zvlášť ve věcech týkajících se přírody. Roky terapií ho ovšem vybavily realistickým poznáním. Neměl žádné svědomí, jen málo morálních

hodnot a téměř žádnou škálu emocí. To všechno mu usnadňovalo jeho práci.

Zaplatil vstupné a zamířil k turistickému autobusu, který pendloval sem a tam a měl ho odvézt spolu s dalšími návštěvníky ke dvěma kamenným řadám ve tvaru podkovy. Stálo tam vzpřímeně pětatřicet menhirů, z nichž některé spojovaly obrovské tesané překlady. Vnitřní kruh tvořily menší kameny, jeden z nich byl dokonce nazýván oltářem. Celou stavbu obklopovaly starodávné travnaté valy. Ale on sem nepřišel kvůli záhadám, historii, nebo dokonce na speciální prohlídku. V autobusu si všiml dalšího cestujícího. Měl obhroublé rysy, rozplácly nos, široká ústa, zarostlou bradu s prošedivělými vousy a kůži odstínu černé kávy. I on patřil k těm nenápadným lidem, za nimiž se nikdo neohlídne víckrát než jednou.

Tenhle si říkal Bartolomé.

Když skupinka turistů vystoupila z autobusu a vydala za průvodcem, udržoval si Thomas patřičný odstup. Kdysi se tu lidé mohli pohybovat podle libosti. Dnes se to už nesmělo. Takového privilegia se dostalo pouze těm, kdo si zaplatili VIP prohlídku s průvodcem. Sdělili mu, že ta jeho začíná v půl dvanácté, a teď se jí tedy dočkal.

Pohyboval se nenuceně a stejně jako ostatní si se zájmem prohlížel jedinečnou památku. Konečně, po několika minutách, se přitočil k Bartoloméovi a potichu se ho otázel: „Věděl jste, že anglosaský název pro tohle místo znamená ‚visuté kameny‘?“

Bartolomé se na něj zkoumavě zadíval vlhkýma, jakoby mázdrou potaženými očima. „To není správně. Většina badatelů dnes věří, že to znamená ‚kamenné šibenice‘.“

Měl hluboký a chraplavý hlas. Na visuté kameny odpověděl správnou replikou o kamenných šibenících.

Nezbytné bezpečnostní opatření.

Kdyby použil v odpovědi jiná slova, poznal by, že nastal problém a tenhle muž, posel, byl odhalen.

Ale všechno bylo v pořádku.

„Je tady jeden naléhavý požadavek,“ zašeptal mu konečně Bartolomé. „Vyvstal teprve před chvílí.“

Thomas poslouchal.

Bartolomé kráčel pomalu k menším, centrálně umístěným kamenům vztyčeným uprostřed podkovy. Průvodce blekotal něco o tom, že nemusejí pocházet z Anglie, ale mohou být i z Walesu nebo z kontinentu.

Thomas se držel těsně u Bartoloméa.

„Existuje taková legenda,“ řekl Bartolomé. „Ta přisuzuje autorství stavby samotnému Merlinovi, který prý rozmístil kameny s pomocí magické síly a bez pomoci stavitelů. Tyhle menší menhiry sem byly údajně přeneseny pomocí kouzla z lomu v horském pásmu Preseli ve Walesu.“

Naučil se svému prostředníkovi naslouchat.

Na Bartoloméa se nesmělo spěchat.

Procházeli se okolo kamenů, dokonce se od VIP skupinky s průvodcem trochu oddělili. Vlastně už tady kdysi byl. Životy tehdejších lidí se zdály být vzdálené stejně jako původ šedých kamenů, které tu po sobě zanechali. Ta neznámá civilizace ráda vztyčovala obří megality, většinou v širokých řadách nebo kruzích pod širým nebem. Podobná monumentální díla bylo možné vidět po celé Anglii. Ale tohle se zdálo ze všech nej působivější. V dobách jen zpola osvětlených myslí tady bývaly uctívány nadpozemské síly a dělo se to jistě s velkou pompou a obřadností.

Pohani.

Divoši.

„Ještě jste mi neřekl, o jaký naléhavý požadavek jde,“ připomněl potichu.

„Trochu jsem se věnoval četbě. Během tridentského ekumenického koncilu, kterému v roce 1563 předsedal papež Pius IV., bylo zapsáno, že pro církev Boží není nic potřebnějšího než to, aby papež k sobě přizval ty nejpoctivější a nejschopnější pastýře a učinil z nich kardinály. Také se tam ale jasně píše následující:

NÁVRAT MEDICEJŮ

Náš Pán Ježíš Kristus si vyžádá krev zlé vlády pastýřů, kteří jsou nedbalí a zapomínají na svůj úřad. Jeden z nich se stal zjevně problémem.“

To bylo poprvé.

Byl zvyklý zabíjet lidi, ale vždycky se to dělo v důsledku mimořádných okolností. Odplata za předchozí násilí. Vzkaz jedněch druhým. Vycházel při tom ze základní inkviziční příručky *Directorium Inquisitorum*, jakéhosi manuálu vydaného roku 1578. *Quoniam punitio non refertur primo, per se in correctionem, bonum eius qui punitur, sed in bonum publicum ut alij terreantur, a malis committendis avocentur.* Trest se nevykonává primárně a sám o sobě pro dobro a nápravu trestaného, ale pro dobro obecné, aby tak ostatní zastrašil a oni odolali pokušení zlo páchat.

„Za tuto dodatečnou službu nabízítej dvojnásobek obvyklé taxy,“ řekl Bartolomé.

„Však tohle je taky něco docela jiného.“

„Souhlasím.“

„Kdy potřebujete, aby se to stalo?“ zeptal se Thomas.

„Do konce týdne.“

Aby svou zakázku úspěšně zvládl, potřeboval se řádně připravit. Spěch neměl rád. Patříčná kreativita vyžaduje čas, souhru okolností, ale také pružnost.

Takže nyní váhal. Z mnoha různých důvodů.

„Chápu, že je to neobvyklé,“ pokračoval Bartolomé. „Také jsem se podívoval. Ale ta samotná situace je mimořádná a vyžaduje si konečné řešení.“

„Preláta jsem ještě nikdy nezabil.“

„Přijímáte tu zakázku?“

Podíval se mu přímo do očí, tázavých a ostražitých. Jejich mecenáš platil velkoryse, z čehož měl podíl i Bartolomé. Ale definitivní rozhodnutí bylo vždycky na něm. „Přijímám.“

Bartolomé mu podal zalepenou obálku. „Tady jsou podrobnější informace, které by se vám mohly hodit. Ale je tu ještě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Návrat Medicejů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.